

И тъй, както му е редъ,
ги подкараха напредъ.

*

Цѣло село се научи,
и на селския мегданъ
тѣ видѣха едро куче,
а до него Крачуланъ.
И започнаха тогазъ
да се смѣятъ тѣ на гласъ,

а едно момченце съ пръчка
Крачуланъ отдира ръчка,
друго съ круша го замѣри,
трето сѣнката му мѣри.
Обкръжени отъ децата,
тѣ се спрѣха въ общината.

(Следва въ кн. 6)

Славчо Красински.

Денътъ бѣше влаженъ и студенъ. Скрѣстилъ крака предъ
огнището, дѣдо Смиленъ хвъргаше сухи лозови кютючета и пръчки
и слушаше неразгадаемата приказка на огъня. Сини, морави и
жълти пламъчета излитаха отъ огъня и чезнѣха около черната
опушена верига, която сякашъ имъ показваше пътя нагоре. А
следъ тѣхъ оставаше за малко жива жаръ, за да премине скоро
въ мека сива пепель.

Като гледаше огъня, много и богати мисли летѣха изъ гла-
вата на стария, и унесенъ по тѣхъ той се сепна едва, когато
две хладни малки ръце го прегърнаха за шията изотзадъ и не-
очаквано звънливъ и галенъ гласъ му извика:

— Дѣдко!

— Чедо! — се обади дѣдо Смиленъ, като подражаваше,
безъ да иска, мекотата и гальовността на детски гласъ.

— Какъ си влѣзълъ, та не те чухъ, Мирчо?

— Като вѣтъръ тичахъ, и блъснахъ вратата, и се метнахъ
на тебе, но ти вратата не чу? Защо не я чу, дѣдо?

— Защото се бѣхъ загледалъ и заслушалъ въ огъня, дѣ-
довото, — отговори стариятъ и намѣсти на скута си своето пър-
гаво внуце.

Главицата на детето дойде до устата на дѣдото, и той не-
волно я цѣлуна, и стриганата коса на детето му дѣхна на кози-
ната на малко сърненце.